

andre Jurisdictioner, disses Politimestre derom underrettes.

Udsender Indenrigsministeriet en Veterinar til Stedet, hvorom Amtet da skal underrettes, gaar Ansvaeret fra Dyrlægen over paa denne.

§ 7.

Dystaar der Formodning om, at den i en Dvægbesætning udbrudte Sygdom er ondartet Lungesyge eller Dvægpest, kan Politimesteren lade et eller to Stykker slagte, for ved sammes Obduction derom at erholde større Bisthed.

De Dyr, om hvilke det efter Dyrlægens Erklæring maa ansees for afgjort, at de ere angrebne af en af fornævnte værende Sygdomme, kunne efter Politimesterens Foranstaltning dræbes, indtil det, naar der ikke længer er Haab om ved dette Middel at standse Sygdommens Udbredelse, forordnes af Indenrigsministeriet, at saadant ikke mere maa finde Sted. Saa kan det nævnte Ministerium ogsaa i Sygdommens Begyndelse paabyde, at hele Besætninger, hvort Sygdommen er udbrudt, eller Dele af samme skulle nedslaaes.

Enhver Hest, som efter Dyrlægens Erklæring er besægt med Snive eller Springorm (hvortil ogsaa den saakaldte Steenkrop bliver at hense) skal dræbes.

De Dyr, som saaledes dræbes, skulle obducere, og de derover optagne Forretninger gjennem Amtet indsendes til Indenrigsministeriet.

Forinden Nedslagningen lader Politimesteren Dyrene taxere af 3 af ham dertil udvalgte Mænd. Dyrene ansættes til den Værdi, de vilde have, hvis de ikke vare syge; men i Beløbet afdrages det dræbte Dyrs Værdi. Den saaledes udfundne Sum erstattes Eierne fuldt, hvis der ved Dvægets Aabning ikke findes Spor af ondartet Lungesyge eller Dvægpest, i modsat Tilfælde med $\frac{2}{3}$ af den ansatte Værdi. For nedslagne Heste erstattes $\frac{1}{3}$ af Taxationssummen, hvis Obductionen udviser, at den havde Snive eller Springorm, men $\frac{2}{3}$, hvis dette ikke er Tilfælde.

Erstatningen udredes halvt af Statskassen, halvt af vedkommende Kjøbstads- eller Amtscommune.

Udvalgenes Betænkninger.

§ 8.

Naar der i Nabolandene hersker nogen af de i denne Lov nævnte Sygdomme, kan vedkommende Ministerium udsæde Forbud mod Indførsel af den angrebne Art af Huusdyr samt raade Handelsproducter af samme, saasom Haar, Huder, usmeltet Talg og Kjød, ligesom Ministeriet, hvor en af disse Sygdomme hersker inden Monarchiets Grændser i een eller flere Provinde eller Amter, enten ganske kan forbyde Indførsel af den angrebne Art af Dyr til de øvrige Provinde eller Amter, eller kun tillade det under saadanne Betingelser, f. Ex. Sundhedsattester, som maatte ansees fornødne til at forhindre Smittens Udbredelse.

§ 9.

Dystaar der Formodning om, at en Hund er angrebet af Hundegalskab, skal saadant uophødelig anmeldes, i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne for Politimesteren, paa Landet for Sognefogden, som paasee, at Dyret strax dræbes eller forsvarligen bindes og affærres, indtil det kan vende undersøgt af en Dyrlæge. Ethvert Dyr, som er blevet bidt af en gal Hund, skal dræbes eller holdes indespærret i 2 Maanedes. Det dræbte Dyr skal obducere, og den derover optagne Forretning indsendes til Amtet. Har det dræbte Dyr været angrebet af Hundegalskab, maa dets Kjød ikke anvendes til Føde for Mennesker eller Dyr.

Bise der sig i en Egn flere foruroiligende Tegn, som lade berygte Udbrud af Hundegalskab, kan Amtmanden (i Kjøbenhavn Politidirectøren) ved offentlig Kundgjørelse paabyde, at i et større eller mindre, deri nøiere betegnet District, alle løsgaaende Hunde, indtil Budet ved en lignende Kundgjørelse atter ophæves, skulle være forsynede med forsvarlig Mundkurv. Derved bekjendtgjøres tilige, hvorledes disse skulle være beskafne. Løsgaaende Hunde uden forsvarlig Mundkurv skulle da i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne af Politiet optages og efter Omstændighederne enten strax dræbes eller opbevares i 3 Døgn, inden hvis Udløb de kunne indløses af Eierne mod at betale Omkostningerne. Paa Landet skal Enhver være berettiget til at dræbe enhver Hund, som ikke